

KOVBOJ VERSUS KNIHOVNÍK!
KDO VYHRAJE V SOBOJI O NÁDHERNOU VIVIAN?

Alice Claytonová

HŘEBEC

„Vtípný koktejl vzrušujícího škádlení,
opojného sexuálního napětí
a vášnivých milostných scén.“

KRESLEY COLEOVÁ

MLADÁ FRONTA

EROTIC

alice claytonová

HŘEBEC

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2014 by Alice Clayton
Translation © Jana Montorio Doležalová, 2015

*Tahle kniha patří všem úžasným autorkám,
které pilně pracují, aby živily naši závislost na
milostných románech.
Já se bez své dávky neobejdu.*

kapitola jedna

Na vrcholku osamocenéu útesu stála Vivian a shlížela na rozbouřené moře. Její silueta s vlnadnými tvary byla nápadně smyslná. Podobala se mořské panně a kdekdo ji za ni skutečně považoval. Svůj pohled upírala k západu, kde se na obzoru objevila tmavá plachetnice. Sotva ji spatřila, zrychlil se jí tep. Je to snad temný pirátský kapitán, který ji pronásleduje ve snech? Vysoký a zuřivý bojovník, jemuž se v obličejí zračí divokost. A vášeň. Při letmém pohledu na něj se jí vždy podlamují kolena. Při jeho doteku... se hroutí.

Je to on? Že by se vracel z dalekých zemí a z dobrodružství, o kterých se jí může jenom zdát, aby ukořistil a vydrancoval její tělo? Že by ji odměnil pokladem svého mužství? Nebo že by ji odhodil jako bezcenný lup?

Že by?

Že by?

Že by si dal další dietní kolu?

Počkat, cože?

Ze snění o pirátovi mě vytrhl sucharský nosový hlas Richarda Harrisona, certifikovaného účetního.

„Můžu dostat další dietní kolu, prosím vás? A pro dámu další... cože to piješ, Viv?“

„Skotskou. Vodu. Neředit,“ odpověděla jsem a pohlédla před sebe na poslední oběť v dlouhé řadě schůzek naslepo. Tohle rande mi dohodila máma, což měl být první důvod k tomu, abych odmítla a s křikem utekla. Ne že by neměla dobrý vkus – tentokrát mi vybrala skutečného fešáka. Tedy pokud jste na klasické fešáky.

Hnědé vlasy. Hnědé oči. Hnědé plátěné kalhoty, dokonale pomačkané. Bílá knoflíčková košile. Bílé zuby. Spíš oslnivě vybělené – přísahám, že když se usmál, rozcinkaly se zvonky. Myslíte, že když se účetní usměje, nějaké víle narostou křídla?

Ježiši, Viv, hod' se do křidu.

Lokla jsem si skotské a trhla sebou nejen kvůli příjemnému pálení v hrdle, ale také kvůli příšernému směru, kterým se náš rozhovor stočil. Daňové zákony pro aperitivy. Není nad talířek sýru burrata s přílohou z kapitálových zisků.

Prvních dvacet minut své aktuální špatné schůzky jsem přečkala tak, že jsem se v mysli zatoulala na své oblíbené místo čili do Centrály milostných příběhů. Jenže pak mě už ani myšlenky na pirátské nájezdy pod moje spodní prádlo nedokázaly zachránit před salvou hnědo-hnědo-hnědo-bílo-bílé nudy.

Bloudila jsem očima po restauraci a pohrávala jsem si s přívěskem na krku. Tu drobnou jemně růžovou kamej ze slonoviny jsem dostala, když mi bylo třináct. Rodinné dědictví, jako dárek k biřmování. Moje rodina byla vždycky pobožná, já ani tak ne. Ačkoli smažená ryba, co dělali u nás v kostele, mi tedy chutnala moc. Pocit viny jako přílohu, děkuju pěkně. Právě kvůli témuž pocitu jsem šla v pátek večer do téhle restaurace místo toho, abych si odpočinula u dobré knížky.

Hned nad zděděnou kamejí byla tvář „lemovaná prameny tmavých vlnitých vlasů, s dozlatova opálenou pleť a s průzračnýma očima zelenýma jako moře“. Takhle mě máma prodala Richardovi Harrisonovi, certifikovanému účetnímu a výše zmíněnému sucharovi. Tmavé vlny jsem měla, dlouhé celých pět centimetrů, a zelené oči také. Pleť dozlatova? No dobře, byla jsem opálená, v tom měla máma pravdu. Zapomněla ale zmínit můj piercing v levém obočí a obvykle vynechávala i ten v nose a v jazyku a tetování na zátylku. Když jsem si předtím sundala koženou bundu, pan Harrison sebou mírně škubl, ale udržel se. V ponožkách jsem vysoká sotva sto padesát sedm centimetrů, ale ve svých oblíbených kanadách mám skoro sto dvaadesát. Moc dobře jsem věděla, jak podivně v restauraci ideální pro rodiny s dětmi musím vypadat. Ze všech skvělých podniků v jižní Filadelfii mě vzal právě sem?

Proč jsem se proboha nechala ukecat do další schůzky naslepo?

Třeba proto, že jsi single, ještě nikdy jsi nebyla zamilovaná a zoufale hledáš svého piráta?

Pravda. Brala bych i kovboje. Nebo požárníka. Nebo odvrhnutého prince, kterému *krutý strýc prahnoucí po trůnu znemožnil pokračovat v královské pokrevní linii, a to zejména poté, co nepřátelské království nabídlo panovníkovi svou princeznu, nejkrásnější pannu na celém světě. Strýc má ovšem tu smůlu, že pannu mezitím odpanil již zmíněný princ. Stalo se tak na loži pokrytém sněhobílým peřím. A jakmile princ do své milované vstoupil, lady se mu zaryla nehty do zad podobně jako orel, který se chystá vzlétnout a letět do vášnivě...*

No páni. S tou skotskou bych měla brzdit.

Jeho blábolení o daňových rájích a daňovém zvýhodněném soukromém investování jsem věnovala dobrých deset minut, pak jsem odložila sklenku

a upřela na něj oči. Místo toho, abych si lebedila ve vaně s bublinkami a v hlavě měla jen pirátského kapitána, poslouchám tohle? Už několikrát jsem matku poučovala o tom, že jsem schopná obstarat si schůzky úplně sama. Ačkoli uvést tuhle schopnost do praxe bylo něco jiného – nikdy jsem se o to vlastně ani nepokusila. Ne že bych o rande neměla zájem, to ano... do jisté míry. Jen jsem prostě neměla trpělivost na celé to pomalé a postupné sbližování, které se musí odehrát, abyste nějakého chlápka lapily.

Věděla jsem, že v životě to nechodí jako v harlekýnce, kde se do své spřízněné duše beznadějně zamilujete v okamžiku, kdy se vaše oči setkají v zalidněné místnosti.

Pošetilost.

Nebo kde vás pohledný cizinec unese do světa fantazie a vzrušení. Ihned to mezi vámi zajiskří a v sexu se dokonale sladíte už ve vteřině, kdy jeho mamutí úd poškádlí vaše něžné okvětní lístky.

Nesmysl.

Nebo kde v čele sta nejbohatších podniků stojí miliardář, tak trochu uličník ke třicítce, sto devadesát centimetrů nezkrocené a nekontrolovatelné mužské agrese, který čeká, až ho drobná dívčina s nízkým sebevědomím a v konverskách bez ponožek shodí z piedestalu a během jednoho obědu s několika drinky a s rychlovkou na dámských záchodcích mu nabourá život.

Mimochodem, pokud budete nosit konversky bez ponožek, nohy vám budou páchnout jako dva pytle odpadků.

Jistě, milostné romány jsou především směšné. Jenže já jsem i přesto po takové fantazii toužila. Po pohádce. Po dokonalém splynutí, ke kterému dochází, když se ze dvou stane jeden. Proto jsem jako správná single holka chodila na schůzky, seznamovala se v baru, sem tam si z kluků vybírala a občas měla naprosto chabý, ačkoli někdy celkem vynalézavý sex. Orgasmů, vyvolaných ať už vlastní rukou nebo rukou někoho jiného, není nikdy dost. Takže když mě máma každé dva měsíce vyčítala, že jsem mezi svými sourozenci jediná nezadaná, polevila jsem a nechala ji, aby mi dohazovala rande naslepo.

Můj typ a matčin typ se od sebe lišily asi jako tuňák od kulmy. Já jsem byla na rošťáky a jednou nebo dvakrát jsem takového měla. Vzhledově se mi líbili spíš ti drsní a tvrdí. Rozcuch? Ano, prosím. Umělec? Ano, prosím – muzikant, malíř, performér, kdo vás napadne.

Mámin typ odpovídal tomu všeobecnému: stabilní, kultivovaný, chytrý, společenský, co dobře vydělává a má dost spermatu, aby mohl katolický pocit viny vštípit co nejvíce příslušníkům další generace.

Poslední dobou na mě tlačila ještě víc (nepochybně za to mohlo narození třetího vnoučete a její bláznivé přání mít dvanáct apoštolů) a zařizovala mi schůzky jako utržená ze řetězu. Jen za poslední dva týdny jsem si vyšla s Harrym Thomsonem, Tommym Dickersonem a teď s Richardem Harrisonem. Finanční poradce, daňový právník a nyní certifikovaný účetní. Tentýž chlápek, tytéž kalhoty, tentýž mozek. Tom, Dick a Harry? Zatraceně, to ne...

„Takže jsem mu řekl, že jestli to chce všechno vrazit do důchodového připojištění, udělám to pro něj, ale přijde tak o mnohem zajímavější podmínky! Proto jsem mu navrhl...“

„Dicku? Můžu ti tak říkat?“

„No, vlastně mám radši Richarde, ale...“

„Dicku, já už dál nemůžu. Byla to chyba.“

Zatváří se sklesle. „Tak to nech. Já věděl, že jsme měli objednat kuřecí prsty. Na mě je tenhle berretta taky trochu moc exotickéj. Počkej, jen mávnu na servírku...“

Zvedl ruku, aby mu někdo pomohl s jeho „berrettou“, kdežto já jsem plácla do stolu.

„Nejde o sýr, ani o restauraci, nejde ani o tebe, Dicku. Jde o mě. Neměla jsem mámě dovolit, aby mě k tomuhle ukecala.“

„Tvoje máma je senzační. Finance umí spravovat výborně.“

„Už ani slovo o financích. Já potřebuju, aby mě chlap okouzli, aby mě úplně převálcovál – chci něco zvláštního, vzácného, vášnivého, co se nezažije každéj den!“ S rostoucím vztekem se mi zvyšoval i hlas. Naklonila jsem se přes stůl. „Chci hřebce, kterej smete všechno ze stolu, hodí mě na něj a zplundruje mě tak, že z toho málem umřu. Dokážeš to, Dicku?“ Kopla jsem do sebe zbytek skotské a vyzývavě se na něj podívala.

„Vášnivého? Něco, co se nezažije každéj den?“ Polkl a uvolnil si kravatou. Pak mu po obličejí přeběhl podivný výraz. „Ty myslíš jako do zadku?“ zašeptal a přitom přehnaně mrkl.

Ach. Můj. Bože.

„Všechno v pořádku?“ ozval se veselý hlas. Zvedla jsem hlavu a obječila nad námi servírku.

„Dick by si dal kuřecí prsty,“ sdělila jsem jí s povzdechem, vytáhla z kabelky dvacku a položila ji vedle prázdné sklenky. Odtáhla jsem se od stolu, obešla ho až k Dickovi a poplácala ho po zádech. „Promiň, že to nevyšlo.“ Na jeho tváři byla tak viditelná úleva, že to bylo skoro k smíchu. Chtěl vstát, ale mávnutím ruky jsem ho usadila zpátky. Popadla jsem svou bundu a zamířila k východu.

A tak jsem nechala samotného u stolu dalšího chlápka. Nebo spíš, v tomhle případě, samotného s kuřecími prsty.

Jakmile jsem zabouchla dveře do bytu, ticho bylo téměř hmatatelné. Podrážky mi sklesle šouपालy o hlazený beton a v šeru jsem si připadala trochu osaměle. Svlékla jsem si bundu a při vzpomínce na to, jak se Dick tvářil, když jsem si ji sundala v restauraci, jsem se sama pro sebe uchechtla. Tetování už nebylo ničím neobvyklým, a přesto kravaťáci nemohli tu trochu inkoustu na dívčím krku strávit. Neměla bych se mu smát. Nezaslouží si, abych ho úplně rozcupovala. O zdaňování aperitivů toho věděl hodně. Potlačila jsem smích a vydala se do kuchyně. Cestou jsem minula nástěnnou fotku s mámou. „Soráč, mami, ale uznej: berretta?“

Nejspíš mi vyklouzlo ještě jedno uchechtnutí. Docela malinké.

Po tom, co jsem zvážila následky, které ponesu druhý den ráno, pokud si dám další rundu skotské, a rozhodla se pro ni, nalila jsem si jí do skleničky trochu víc a opřela se zády o kuchyňský ostrůvek. I ten byl z hlazeného betonu, stejně jako podlaha. Můj byt byl zařízený v průmyslovém stylu: čistý, úsporný, přehledný. Ocel, chrom, všechno v černé a jejích odstínech – však víte.

Jednu stěnu lemovaly fotky v černých rámečcích s černými paspartami. Portréty mojí rodiny od sebe byly vzdálené přesně sedm a půl centimetru (nahore, dole a mezi). Pět starších bratrů. Máma. Táta. My všichni pohromadě.

Moje dospívání bylo celkem zajímavé. Než si mě naši pořídili, byli tak zvyklí na fotbal, hokej a baseball, že jsem podědila všechny dresy a nikdy mě ani nenapadlo obléknout si šaty. Později jsem je sice nosit začala, ale pouze ty těsné a vždycky v kombinaci se síťovanými punčochami a kanadami. Ve stylu Courtney Love asi v devadesátém šestém. Bez rozmazané rtěnky. A heroinu.

Jelikož jsem vyrůstala s pěti staršími bratry, všichni ve městě mě brali jako jednoho z „kluků Franklinových“. Řadit mě mezi ně v pubertě, kdy jsem se dost nápadně vyvinula, bylo o něco těžší, ovšem díky mým neodmyslitelným kšiltovkám a mikinám přežívala legenda dál. Ve stopách svých bratrů jsem šla i ve škole, což znamenalo, že jsem vynikala především v matematice a přírodních vědách. V těchto předmětech jsou Franklinové dobří, takže jako Franklinová jsem v nich byla dobrá také. V něčem jsem se ale přece jenom lišila, a to ve své lásce k umění. Kreslení, malování... cokoli vás napadne, to jsem zbožňovala. V kreslení to byla

symetrie, přirozený smysl pro prostor a měřítko, to vše oslovilo mého vnitřního matematického nadšence. Jenže mezi sportovními kroužky a přípravnými lekce mi na univerzitu mi na umění nezbývalo dost času.

A popravdě řečeno mě v umění ani nikdo nepodporoval. Rodina podnikala v počítačích a naše vzdělání se zaměřovalo právě na ně. Stejným směrem jsem se dala i já – alespoň na chvíli.

Vedle zarámovaných rodinných fotek visel v místnosti jediný umělecký kousek. Jediný v barvách. Tučné cákance jasně korálové a bonbonově růžové a zakroucené chomáče bílé. Duben v Paříži. Při pohledu na barevné vlnovité a spirálové motivy jsem si vzpomněla, jaké to bylo ve Francii, kde jsem měla svůj ateliér. Jako v nebi. Svět daleko od společnosti vytvářející počítačové programy.

Tu myšlenku jsem radši zaplašila. Dopila jsem skotskou a z kabelky vystrachala mobil. Se zatnutými zuby jsem se rozhodla zkontrolovat zprávy. Od mámy tam byly nejméně tři a další dvě pocházely z neznámého čísla. Jelikož jsem věděla, že máma je jen zvědavá na průběh schůzky, a zprávy od někoho cizího mě nezajímaly, všechny jsem je vymazala a zamířila do ložnice.

Převlékla jsem se do měkoučkého bílého županu a vydala se do jediné místnosti v bytě, která nebyla zařízená moderně v monochromatickém stylu. Otevřela jsem dveře do růžového chaosu.

Růžová tapeta, růžový koberec... a na cokoli se dala připevnit růže, tam jsem ji píchla. Dokonce i na pozlacené svícný – těch jsem měla řůu. V poetických kapkách po nich stékal vosk z bílých svíček – bylo tam prostě všechno. Bylo to moje osobní útočiště. Moje romantická nirvána.

Vana s vířivkou. Hluboká. Dlouhá. S poličkou přeplněnou koupelovými pěnamí, solemi, perlami a oleji. Vůně levandule, muškátu a samozřejmě růží. Zapnula jsem rádio naladěné na místní stanici klasické hudby, a jakmile jsem pustila horkou vodu, večer se rozplynul. Zatímco jsem do proudu lila pěnu s vůní růží, zaostřila jsem na knihu, kterou jsem hodlala dočíst. Co bylo na obálce? Muž. Silný. Divoký. Svalnatý. Žena. Krásná. Omdlévající. Prsatá.

Župan jsem nechala spadnout na podlahu, a sotva jsem si vlezla do provoněné lázně, všechny vzpomínky na Dicka Suchara i celý reálný svět odlétly do neznáma.

Když se můj mobil rozdrnčel, vytrhl mě z hlubokého spánku a ze snu, ve kterém mě po vodní skluzavce honila obrovská bota. Jak jsem se

snažila nahmatat telefon na nočním stolku, shodila jsem stoh knih a láhev s vodou na zem. Pak jsem konečně odpověděla: „Haló?“

Nic.

„Haló?“

„Haló, mluvím s Vivian Franklinovou?“ ozval se mužský hlas.

„Tady Viv, jo. Kdo volá?“ vyštěkla jsem, když jsem si všimla budíku. Kdo mě sakra otravuje v 1.28 v noci? „Víte vůbec, kolik je hodin?“

„Moc se omlouvám, to ten časový rozdíl. Tady v Kalifornii je ještě den.“

„No to se vy, plážoví povaleči, teda máte. Kdo sakra jste a proč mi sakra voláte uprostřed noci?“

„Slečno Franklinová, zkoušel jsem vám volat už dřív. Nedostala jste moje vzkazy?“

„Máte pět vteřin, Kalifornie, nebo zavěsím,“ zabručela jsem.

„Nezlobte se, že to říkám, ale připomínáte mi vaši tetu,“ zasmál se kultivovaně, kdežto já jsem se zamračila.

„Mou tetu?“ Nepodobala jsem se ani tetě Glorii, ani tetě Kim. Navíc žádná z nich nežila v Kalifornii. Počkat... „Vy vzdycháte?“ Fuj, no fakticky! „Hele vole, na úchylný telefonáty sis vybral špatnou oběť...“

„Ale ne, slečno Franklinová. Právě jsem vyšel celkem dlouhé schodiště a obávám se, že moje srdce už není, co bývalo.“ Zhluboka se nadechl a pak se zasmál. „Úchylné telefonáty, co vás to napadá! To by vaši tetu Maude pobavilo.“

Teta Maude. Teta Maude? Aaaaahaaa, teta Maude.

„To jako moje prateta Maude? Maude Perkinsová?“

„Ano, přesně ta. Jistě jste o ní v minulosti a zejména v posledních dnech slyšela. Dovolte mi, prosím, vyjádřit vám upřímnou soustrast.“

„Soustrast?“

„Přece k úmrtí vaší tety. Moje kancelář ji zastupovala několik desítek let a já jsem si ji velmi oblíbil. Byla to pozoruhodná žena.“

Prateta Maude že je... no... předmětem soustrasti?

„Fajn, Kalifornie, vemte to od začátku, včetně vašeho jména a důvodu, z kterého mi voláte uprostřed noci kvůli ženské, kterou jsem sotva znala a kterou jsem neviděla už patnáct let. A o který jsem mimochodem ani nevěděla, že... no... že odešla na věčnost.“

„Jakže?! Vy jste to nevěděla? Tak to vám potom tento telefonát musí připadat poněkud zvláštní, že ano? Moc se omlouvám, slečno Franklinová. Dovolte mi, abych se představil. Jmenuji se Gerald Montgomery, vaši tetu jsem právně zastupoval a nyní jsem vykonavatel její závěti.“

Rozsvítila jsem lampičku, vylezla z postele pro psací blok a zase se do ní vrátila.

„Dobře, pane Montgomery, poslouchám. Všechno mi povězte a řekněte mi taky, jak to, že teta umřela, aniž by o tom kdokoli z rodiny věděl.“

„Víte, slečno Franklinová, ona byla, jak jistě sama víte, dosti podivínská,“ začal a přitom se chichotal.

O třicet minut později jsem odložila mobil, naprosto otupělá a zmatená, a podívala se na poznámky, které jsem si naškrábala do bloku.

- *zemřela a v závěti zmínila pouze mě*
- *dům, ranč a veškerý světský majetek odkázala... mně?*
- *Mendocino. To jako v Kalifornii!*

S divoce rozvířenými myšlenkami jsem koukla na budík. Na to, abych zavolala rodičům, bylo ještě moc brzy. Musím jim zavolat hned ráno. Ještě jsem to ani nedokázala zpracovat. Šílená teta Maude. Naposled jsem ji viděla, když mi bylo dvanáct a trávila jsem léto v jejím starém domě na západě.

Ve starém domě na útesu nad písčnou pláží. Panebože – *plážový dům*.

Vyletěla jsem z ložnice a doběhla ke knihovně v obýváku. Popadla jsem staré rodinné album plné polaroidových fotek z dovolených a prázdnin ještě z doby mého dětství. Rychle jsem přelistovala až ke straně, kterou jsem hledala.

V Mendocinu jsem strávila s rodinou a s tetou Maude jedno kouzelné léto. Bylo to tak dávno, že jsem na ně skoro zapomněla. Se zavřenýma očima jsem si zkusila vybavit žár slunce na kůži, sůl ve vzduchu a písek mezi prsty u nohou. Když jsem oči otevřela, upřela jsem je na fotku viktoriánské vily s výhledem na rozbourěný Pacifik. Říkalo se jí „pobřežní chata“, ale ten název ji nevystihoval vůbec věrně. Věžičky. Ochoz. Veranda. Podlahy z širokých prken, která se za léta, co se po nich běhalo bosky, úplně vyhladila. Bylinková zahrada. Podkroví přeplněné truhlami a starými krejčovskými figurínami. Pro holčičky hotová říše divů.

A tu že jsem zdědila?

A ranč! Kristepane, jak jsem mohla zapomenout na ranč, který k vile jako z obrázku patřil? Akry a akry úrodné kalifornské půdy s ovceci, slepicemi a nějakou tou dojnou krávou. A s koňmi. Jak jsem jen mohla zapomenout na koně? A malebná stará stodola se stájemi, kde... počkat... koně přece potřebují péči. A tu jim obvykle poskytuje... kovboj.

Uprostřed noci mě ze spánku vyrušil záhadný telefonát. Ten telefonát vyvolal v mé mysli nekonečné možnosti. Dobrodružství? Nový začátek? Cesta přes celou zemi tam, kde mě očekává nový život? Život s... polk... kovbojem? Zatraceně. Kovboje bych si dala říct. Obzvlášť pokud bych byla hrdinkou vlastního milostného příběhu. Můžu se ale vůbec přestěhovat na druhou stranu země? V Kalifornii neznám živou duši.

Počkat, ne tak hrr.

Vzala jsem mobil znovu do ruky, abych zavolala jedinému člověku, kterého jsem na západním pobřeží znala. A který měl stejný smysl pro dobrodružství jako kdysi já.

V Kalifornii bylo teprve jedenáct večer. Ačkoli vzhledem k jeho práci mohl být prakticky kdekoli na světě. V seznamu jsem našla jeho jméno a chvíli jsem zvažovala, jestli mám počkat až do rána.

Na to kašlu.

A tak jsem zavolala svému starému kámošovi ze střední, Simonovi Parkerovi.

kapitola dvě

Viv Franklinová. Čemu dlužím za to potěšení?“
„Čau Simone. Nevyrušuju? Napadlo mě, že na to, abych ti brnkla, ještě není moc pozdě, protože ty jsi nikdy nebyl chlap, co je o půlnoci v posteli. Mám pravdu?“

„To jsem nikdy nebyl. Ačkoli poslední dobou...“

„Podrobností ze svého intimního života mě ušetři, ale řekni mi aspoň, jestli jsi pořád s Caroline. Nezvoral jsi to nějak, že ne?“ Minulý podzim se konal sraz naší střední školy a na něm jsem potkala ženu, které se konečně podařilo Simona Parkera zkrotit.

„Jsme pořád spolu. Caroline je doma v San Francisku. Teda teď jsme vlastně doma v Sausalitu.“

„Je doma? A kde jsi ty?“

„V Kambodži. Tady by se ti líbilo, Viv. Fotím pro článek o tom, jak si prales zabírá zpátky ztracený chrám a města všude kolem Angkor Vatu. Fakt neuvěřitelný.“

Povzdychla jsem si, protože se mi opět připomněla moje někdejší dobrodružství. Při výběru vysoké školy jsem dala na rodiče a společně jsme si prošli studijní programy v oborech jako počítačové inženýrství, matematika a podobně. Zároveň jsem si ale na stejných univerzitách sama vyhledala i umělecké obory. Když jsem se místo prestižních technických fakult, kde studovali mí bratři, rozhodla pro malou uměleckou fakultu, řekla jsem rodičům, že širší vzdělání ze mě může udělat přitažlivější mladou dámu. Rozumějte: Z vašeho „šestého syna“ se stává žena, která potřebuje něco víc než pozemní hokej.

V matematice jsem excelovat nepřestala, zároveň jsem ale měla každý semestr lekce umění. Než jsem dodělala třeták, počítačové inženýrství se stalo mým hlavním zaměřením, ovšem rodinu jsem šokovala svým vedlejším oborem: výtvarné umění. Ještě víc jsem je šokovala, když jsem odmítla letní brigádu v konkurenční softwarové firmě a odjela na letní školu do italské Florencie. A čím jsem je šokovala úplně nejvíce? Když jsem ve čtvrtáku strávila jeden semestr v Paříži, kde jsem studovala na Sorbonně. Abych rodiče uspokojila, zapsala jsem si dost seminářů

z hlavních předmětů, ovšem jen z vlastního zájmu jsem chodila i na figurální kresbu.

Pak se přiblížila promoce a začaly mi přicházet pracovní nabídky, jenže se ode mě čekalo, že budu následovat své bratry a nastoupím do otcovy firmy. Takže jsem se zachovala jako správná dívka z dobře situované rodiny: vzbouřila jsem se. V dokonalém stylu, jako z románu. Obarvila jsem si vlasy, nechala se potetovat, propíchla si určité viditelné části těla (i některé z těch neviditelných) a pro diplom jsem si šla na pódium v kanadách a s kšiltovkou, na kterou jsem krycí páskou vyrobila nápis:

A HURÁ DO FRANCIE

Tohle byl můj způsob, jak se rodičům drze vysmát přímo do tváře a sdělit jim, že u nich pracovat nehodlám. Ani nikde jinde. Přihlásila jsem se totiž na stáž do galerie umění na levém břehu Seiny v Paříži. Navíc jsem si, sotva jsem dosáhla jednadvaceti, vybrala spoření, zařídila cestovní vízum a koupila novou krosnu.

Naši. Úplně. Běsnili.

Mě. Čekalo. Dobrodružství.

Rodičům jsem se omluvila, ovšem jejich první reakcí byla výhrůžka, že mě vydedí, přičemž trvali na tom, že takhle svůj život jen zahodím. Nakonec ale skončili v slzách a s obavou, že ztratím hlavu i cudnost s nějakým Francouzem. Netušili, že o cudnost jsem přišla už roky předtím na zadním sedadle svého auta, Modrého bombardéru, ale to nebylo podstatné. Podstatné bylo, že jsem svůj domov opustila a udělala něco, co nikdo nečekal. A podstatný byl také byt ve čtvrtém poschodí bez výtahu v jedenáctém arrondissementu, který jsem si pronajala s dalšími dvěma spolubydlíci, jež jsem potkala na internetu.

To bylo nejlepší období v mém životě. Ve Městě světla jsem doopravdy žila, pracovala a milovala. Francouzsky jsem toho moc neuměla, ale učila jsem se rychle. Jedla jsem skutečné delikatesy, tančila ve skvělých nočních podnicích a poprvé jsem se sexuálně střetla s neobřezaným mužem. *Oh là là*. Chodila jsem na lekce výtvarného umění a pronajala jsem si ateliér. Měla jsem několik vášnivých milostných aférek s několika vášnivými umělci, kteří měli stejnou vášň pro tvorbu a pro bohémský styl života jako já. Procestovala jsem celou Evropu a ke konci svého evropského dobrodružství jsem se vydala i dál na východ, což mě dovedlo k nečekanému setkání se Simonem v Istanbulu.

Po návratu do Spojených států jsem propadla závislosti na milostných románech. Jakýkoli pochmurný den či nepovedené rande jsem brala jako příležitost k tomu, abych se oddávala žhavému snění. Jenže zatímco hrdinky z mých knih nakonec svůj ideál vždycky získaly, můj milostný život výrazně pokulhával. Sex byl spíš na houby a láska se mi vyhýbala úplně. Přitom jsem byla poměrně přitažlivá mladá holka s plným výstřihem, pěknýma nohama a nikdy jsem si na nic nestěžovala. Přesto jsem ještě nikdy – představte si smutnou melodii – nebyla zamilovaná. A nikdo ještě nikdy – smutnější melodie – nebyl zamilovaný do mě. Nikdo mě nikdy nevzal do náruče, nepolíbil na sladké rty ani mi nepošepal slovíčka *Miluju tě*.

Nikdo o tom neví, aby bylo jasno. Ale vraťme se zpátky do Paříže.

Zažívala jsem samá dobrodružství, vrhala se do velmi uspokojujících, nicméně bezpečných intimních radovánek s krásnými kluky, cestovala jako divá, malovala, kdykoli mě múza oslovila, a prostě žila. Žila tak, jak se dá žít pouze ve dvaceti, kdy se zatím nestává nic doopravdy převratného a kdy je čas jen na zábavu.

Jenže pak měl táta infarkt, což mi pomohlo velice rychle vystřízlivět a přitáhlo můj zadek zpátky domů. Při pohledu na mého silného a neporazitelného otce, který byl najednou tak zesláblý, se mi rozsvítilo. Rodina trumfne úplně všechno. Sotva se táta zotavil, byla jsem zajatá zpátky, jako bych nikdy neodcestovala. Užila jsem si, bylo mi dvacet tři a matika volala. Jistota, kterou nabízí práce s čísly, mi vlastně celkem chyběla. Spolehlivá, stabilní a nádherně složitá jednoduchá čísla.

Trochu ze své nezávislosti jsem si ovšem ponechala. Brzy jsem měla štěstí s počítačovým programem, který jsem vytvořila, a peníze z prodeje licence jsem investovala do založení vlastní firmy. Zůstala jsem tedy v doméně rodinného podniku, ale na vlastních nohách. Které zůstaly obuté v kanadách. A přestože jsem měla svůj pohodlný život ráda, občas jsem se přistihla, že držím pero jako štětec a při řešení nějakého obzvlášť ošidného problému s ním pohybuju jako při malování. Někdy mi ten romantický, divoký a bezstarostný styl života prostě chyběl.

Takže když jsem slyšela Simona, jak mi vypráví o tom, kde je a co dělá, padla na mě melancholie. „To zní úžasně,“ povzdychla jsem si. Strašně jsem toužila po nějakém dobrodružství!

„A jak se máš ty, Viv?“ zeptal se. „Děje se něco?“

„Řekni mi všechno, co víš o Mendocinu,“ spustila jsem na něj.

„Myslíš Mendocino v Kalifornii? To, co leží asi tři hodiny na sever od místa, kde bydlím?“

„Přesně to.“

„Ehm, je tam pláž.“

„Takhle mi moc nepomůžeš.“

„Vysvětlíš mi laskavě, co se děje?“

„Právě jsem se dozvěděla, že moje prateta Maude, kterou jsem sotva znala, umřela a odkázala mi dům na pláži, ranč a všechno, co k tomu patří.“

„No nekecej! A kdy tam vyrazíš?“

„To ještě nevím,“ odpověděla jsem, přičemž jsem se načapala, jak si okusuju malíček. Radši jsem si na tu ruku sedla. Ošklivý zlozvyk.

„Co na to vaši?“

„Dozvěděla jsem se to doslova před půlhodinou. Naši o tom nemají ani páru,“ vysvětlila jsem mu a zakousla se do nehtu. Zase! Přešla jsem k prádelníku, vytáhla z něj ponožku a natáhla si ji na ruku.

„Moment, moment, moment! Takže to všechno je jako tvoje?“

„Vypadá to tak. Právnick mi řekl, že můžu přijet, abych podepsala papíry a převzala vlastnictví, nebo že to za mě může všechno prodat.“

„Nic neprodávej!“ vyhrkl.

„Ne, to taky nehodlám. Teda aspoň dokud to neuvidím.“ Ehm, zdá se, že mě čeká cestování.

„Super,“ řekl Simon.

Souhlasila jsem. Fakt super.

Nezbývalo než to povědět našim. Já že vyrážím za dobrodružstvím? Takové rozhovory obvykle nedopadaly moc dobře.

Sundala jsem si ponožku z ruky.

O dva týdny později, po třech hádkách a se čtyřmi sbalenými zavazadly jsem byla připravená odletět na druhý konec země. Pro mou rodinu to bylo hodně zvláštní, hlavně pro mámu. Byla to její teta, i když s ní neměla žádné kontakty. Teta Maude se ke konci svého života stáhla před celou širokou rodinou do ústraní. Moje máma obvolala svoje sestry, Glorii a Kimberly, promluvila s rodinným právníkem, pak s právníkem tety Maude a bylo to jasné. Předtím, než Maude zemřela, ustanovila jako svou jedinou dědičku mě.

Mí bratři – Michael, Jared, Greg, Kevin a Chris – se v názorech na nečekanou situaci lišili. Michael a Kevin byli naštvaní, že nic nedostali, zatímco Greg, Jared a Chris prohlásili pratetu Maude za šílenou. Na tom, že do Kalifornie jet nemám, se ovšem shodli všichni, a to včetně táty.

„Drobku, máš vůbec představu o tom, jakou má ten pozemek, obzvlášť přímo u pláže, cenu? Proč to proboha svatého neprodáš?“ divil se otec, když jsme probrali všechny podrobnosti závěti.

Obrátila jsem oči v sloup. Drobku mi říkal od chvíle, kdy jsem byla doopravdy velká jen jako drobek. A protože s tou přezdívkou nepřestal ani v mých devětadvaceti, asi mi zůstane už navěky.

„Možná, že nakonec to tak dopadne, ale momentálně se na to chci jet aspoň podívat. Potom se rozhodnu.“ Nato jsem na něj pohlédla pouze koutkem oka. „Kdoví, třeba tam i zůstanu.“

Během 2,2 vteřiny jsem se z *drobka* stala *mladou dámou*.

„Mladá dámo, mohla bys mi laskavě vysvětlit, jak přesně hodláš řídit svůj podnik z Kalifornie?“

„Tati, neříkám přece, že si hned seberu svých pět švestek a přestěhuju se tam. Ačkoli, technicky vzato, můžu dělat svou práci odkudkoli, takže o to tady nejde.“ Jen to, že jsem ta slova pronesla nahlas, mě úplně nadchlo. Já bych *skutečně* mohla pracovat odkudkoli na světě, protože taková je jedna z výhod vlastního on-line byznysu. Právě teď jsem se ale potřebovala soustředit na aktuální situaci. Tady šlo o vyšetřovací misi, ne o dobrodružství.

Tohle je zatraceně dobrodružství! Vnitřní bezstarostná veselá kopa Viv vzrušením trsala dupáka, kdežto vnější vážná Viv se musela kontrolovat, obzvlášť před svým otcem. Takže ačkoli jsem měla co dělat, abych udržela koutky úst v klidu, snažila jsem se tátu přesvědčit, že to není, jako když jsem utekla do Evropy.

„Znamená to, že se brzo vrátíš?“ nadhodil jízlivě.

„To jsem neřekla.“

„Ale...“

„Žádný ale,“ přerušila jsem jeho reptání. Tátu si kromě mě nikdo nikdy přerušit nedovolil. Můj otec vlastnil důležitou firmu, která vytvářela počítačové programy už od sedmdesátých let. Začal ještě v dobách, kdy šlo o docela nový obor, a byl dost šikovný na to, aby se mu v jeho čele dařilo zůstat i později. Začínal doslova z ničeho a dnes dva z mých bratrů řídili různé jeho pobočky, dva pro něj pracovali jako softwaroví inženýři vyvíjející nové programy a jeden měl po jeho odchodu do důchodu převzít vedení toho všeho. Táta sice přísahal, že do důchodu nikdy nepůjde, ale máma na to měla jiný názor.

Jedním z tátových nápadů, se kterým koketoval už roky a který mi poslední dobou často připomínal, bylo, že bych mu mohla prodat svou firmu a připojit se k němu a ke svým bratrům. Ve světě počítačů jsem

se prosadila hlavně díky nové aplikaci, kterou ode mě koupil Google. Nedostala jsem za ni tolik, kolik se za apky někdy dostává, ale i tak to byl docela balík. Když si k tomu připočtete fakt, že jsem si několik posledních let pronajímala malý byt, auto jsem si koupila bez splátek a většinu času jsem trávila s nosem buď u monitoru, nebo v knize, vyjde vám, že jsem byla absolutně bez dluhů a měla jsem celkem slušně našetřeno. Na co jsem si šetřila, to jsem netušila, ale šetřila jsem.

Na horší časy? Nebo na to, co mi právě samo spadlo do klína v momentě, *kdy jsem obdržela záhadný telefonát z druhého konce země, ve kterém mi bylo sděleno, že můj život se změnil, a že pokud budu mít dost odvahy chopit se nabízené šance, mohlo by se změnit úplně všechno?*

Zpět do přítomnosti. Do přítomnosti, ve které se můj otec rozhodl, že pokud mě nedokáže přesvědčit, abych mu svou firmu prodala, bude mi alespoň mluvit do toho, jak ji mám řídit. Nebo spíš upozorňovat na to, že ji řídím úplně špatně. Prostě normální táta.

„Tati, mám tě ráda, mám vás ráda všechny, ale do Mendocina pojedu. Je možný, že se za pár týdnů vrátím s tím, že ten pozemek i s barákem i se vším ostatním prostě prodám. Nejdřív se na to ale pojedu podívat. Nic víc zatím rozhodovat nebudu.“

Náš rozhovor skončil za všeobecného reptání a nevlídného souhlasu.

Máma na mě zkusila jinou techniku, nicméně rovněž velmi strategickou. Žila totiž permanentně v Kraji beznadějných snůlů.

„Ty víš, že z toho mám opravdu dobrý pocit, Vivvie. Nevím ani proč, ale je to dobrý pocit.“ Seděla zrovna na mé posteli a pomáhala mi balit. Její pomoc spočívala prakticky v tom, že mi navrhovala oblečení, které mi podle ní slušelo nejvíc a zároveň se hodilo na cestu.

„Já z toho mám taky dobrej pocit, mami. Je divný, že mám radost z něčeho, co je vlastně výsledkem úmrtí někoho jiného? Jsem hrozná?“

„Nejsi hrozná, zlatíčko. Takový je život. Ty jsi Maude ani neznala. Neznaly jsme ji vlastně ani já, ani tvoje tety. Snažily jsme se zůstat s ní v kontaktu a přemluvit ji, aby se přestěhovala na východ blíž k rodině, ale... Ten červený ne, zlatíčko. Nehodí se ti k pleti.“ Červený svetr se vrátil do skříně. „Kromě toho, ona ten dům milovala. Vždycky říkala, že odtud odejde jediné nohama napřed. To žluté taky ne, zlatíčko. Vypadáš v něm, jako bys měla žloutenku.“ Žluté tričko jsem nahradila růžovým.

„Nohama napřed! Do prdele, to je pěkně morbidní.“ Otřásla jsem se. A do toho domu mám teď vstoupit já?

„Vivvie! Jak to mluvíš? Tohle říkají všichni staří lidé. Jim to morbidní nepřipadá a navíc jsou hrozně umínění. „Nohama napřed“ říkala

vždycky, když před ní někdo nadhodil, že by měla popřemýšlet o domově důchodců. Tenhle je hezký. Zelená se k tobě hodí, hlavně k tvým očím.“

„Mami, já nejedu na žádnou oslavu.“

„Pěkné barvy přece nemůžou uškodit, ať už je to pro jakoukoli příležitost. A kde jsou ty krásné sandály, co jsem ti koupila minulý týden? Máš tak rozkošné, drobné nožičky, Vivvie. Kéž bys je pořád nepohrřbívala do těch tvých bagančat. Kdoví, koho tam třeba potkáš? Proč bys neměla narazit na toho pravého? Nějakého milého mladíka se slušným zaměstnáním...“

Její řečem o milém mladíkovi jsem dál nevěnovala pozornost. Věděla jsem přesně, koho bych si v Kalifornii přála potkat. A slovo milý k němu vůbec nepasovalo...

A najednou jsem stála u obrubníku před letištěm, obklopená kufry a nacpanými taškami a připravená vyrazit směr západ. Pro pětihodinový let jsem si do čtečky stáhla další harlekýnku a nemohla jsem se dočkat nového dobrodružství, nepochybně podobného těm, která prožívaly mé oblíbené knižní hrdinky.

Jde se na to.

Jsem si poměrně jistá, že knižní romantické hrdinky dorazí do cíle vždycky svěží a nepomačkané, vonící gardéniiemi a vzrušením.

Já jsem na sanfranciské mezinárodní letiště doputovala s oteklými kotníky a s tričkem zašpiněným od rajčatové omáčky, kterou na palubě servírovali ke kuřeti. Páchla jsem recyklovaným vzduchem z letadla, a jelikož jsem kvůli balení kufrů zůstala před odletem vzhůru dlouho do noci, byla jsem celá unavená a rozmrzelá. A kvůli maratonu v četbě románku *Tříska stvořená k laskání* jsem byla nechutně nadržaná.

Se svými zavazadly jsem sváděla boj nejdřív, abych je naskládala na letištní vozík, potom, abych je přepravila do letištního autobusu, a pak ještě jednou, abych je naložila do auta o velikosti golfového vozíku, které mi dali v půjčovně. Netuším, kam se podělo SUV, které jsem si zarezervovala, ale v té chvíli bych brala i skútr, jen abych se do Mendocina dostala.

Když jsem ten prskolet nastartovala, nastavila jsem GPSku, naladila si dobrou muziku a vyrazila na dálnici. A tam jsem zůstala trčet v zácpě. Pak se přede mnou silnice uvolnila! A pak další zácpa.

Odhodlaná, že si svou dobrodružnou náladu nenechám ničím pokazit, jsem stáhla okénka, abych se nadýchala kalifornského vzduchu. Byla jsem přesvědčená, že bude provoněný květinami a sluníčkem, a proto

mě překvapilo, že byl cítit úplně stejně jako ten v Pensylvánii. Ale to nevádí. Jsem tady! A zase zpátky v zácpě.

O dvě hodiny později jsem konečně uviděla náznaky pobřeží. Dálnice se střídavě stáčela směrem k plážím a zase od nich. Sem tam na mě vykukovaly kousičky modré. Z moře se zvedala majestátní skaliska a nad temně modrou vodou se tyčily útesy. Pacifik rozzlobeně dotíral na břehy, jako by si s nimi vyrovnával účty. Připadal mi živý - házel sebou, jak se mu zachtělo. Líbila se mi vodní tříšť a skryté jeskyně, z kterých voda bublala ven stejně rychle, jako se do nich tlačila.

Po silnici lemuující pobřeží jsem se sice šourala babičkovskou rychlostí sedmdesát pět kilometrů za hodinu (díky, prskoletě), ale nakonec jsem to brala jako pozitivum. Mohla jsem se rozhlížet po nádherné krajině kolem, aniž bych někam spěchala - dojedu, až dojedu. Úžasně osvobozující pocit. Připadala jsem si krásně lehkomyšlná: mohla bych jet kamkoli, být kýmkoli...

Tút!

Cože?

Tút tút!

Kolona, která se za mnou na dálnici utvořila, se mnou moji radost ze života rozhodně nesdílela. *Třísla se odehrávala za války v Paříži, takže v mozku jsem měla momentálně Francouze. Konkrétně tedy významného válečného hrdinu, člena odboje a vlastníka osobní a pořádně velké bagety. Svou milovanou vysadil na pult v pekárně a v okamžiku, kdy do ní vstoupil a za svou vlast si vzal její nevinnost, jako by se zastavil čas. Nezáleželo na tom, že kolem padaly bomby, ani na tom, že ve zpustošené zemi vládla bída - tohle bylo teď a tady. Jediné, co by mohlo zastavit invazi do jejího srdce, bylo...*

Tút tút!

„Vždyť jo, já jedu!“ zakřičela jsem z okénka a vytáhla to až na devadesátku. Ta zatracená kraksna se přitom celá roztrásla a rozkymácela. A bageta jakbysmet.

Jakmile jsem v dálce zmerčila Mendocino, přidupla jsem pedál k podlaze a najednou jsme frčeli o dalších pět kilásků za hodinu rychleji. Tohle je jiná písnička!

GPSka mě dovedla po hlavním tahu přímo ke kavárně, kde jsem měla schůzku s panem Montgomerym, právním zástupcem, který mě kontaktoval. Cestou jsem se nemohla vynadívát na to nádherné město s viktoriánskými vilami a dokonale zastřiženými trávníky. Křivolaké uličky lemovaly velké i malé baráčky postavené tak, aby si co nejlépe

užívaly přírodní krajiny a dechberoucích výhledů na oceán. Město bylo posazené vysoko na útesu a shlíželo na moře pod sebou.

S úsměvem od ucha k uchu jsem zajela na parkoviště poblíž kavárny. Když jsem vystoupila, nejdřív jsem se po dlouhé cestě autem a po ještě delším letu musela pořádně protáhnout. Pak jsem zamířila k venkovní terase, na které stála řada houpacích židlí. Na jedné seděl jakýsi džentlmen.

Jak jsem se blížila, usmál se a vstal. „Slečna Franklinová, nemýlíml-li se.“

Kdo takhle dneska ještě mluví?

„Jen Viv, prosím. Moc mě těší, pane Montgomery.“ Oplatila jsem mu úsměv a potrásla mu rukou. Byl to vysoký, uhlazený pán a v černém obleku s kravatou se do nenucené, takřka umělecké atmosféry městečka zrovna moc nehodil. Jeho úsměv byl nicméně upřímný a v modrých očích mu pobaveně hrálo. Podívala jsem se na své potrhané džíny, kanady a tričko zašpiněné od omáčky. Radši jsem si u kožené bundy zatáhla zip až ke krku. „Turbulence. Při jídlu ve výšce devíti kilometrů trochu nepříjemný,“ vysvětlila jsem.

„Nedělejte si starosti. Až se zabydlíte, budete mít čas odpočinout si a dát se trochu do pořádku. Projdeme si ty dokumenty, abych vás dlouho nezdržoval? Určitě se nemůžete dočkat, až všechno uvidíte.“ Ukázal na stůl, na kterém byly rozložené papíry. Když jsme se posadili, přišla za námi hezká dívka se špinavě blondatými vlasy nemotorně nacpanými pod kšiltovkou.

„Dáte si kávu?“ zeptala se mě a já jsem si všimla, že pan Montgomery už svůj šálek má. Pohlédla jsem na podnik za jejími zády, před kterým jsme seděli, a na dveřích jsem objevila nápis: Kavárna na útesu. Stejný nápis měla dívka i na kšiltovce.

„No, ehm, jasně. Černou. Děkuju.“

„Dobře. Vy jste ta Franklinová, co převezme pozemek Maude Perkinsový?“

Prěkvapená jsem si ji prohlédla přimhouřenýma očima.

„Jak to víte?“

„Malý město. Kavárna. Mně se donese všechno,“ zazubila se. Chovala se naprosto bez zábran. Také měla hezký obličej, energie z ní jen čišela a moje piercingy ji nijak nevzrušovaly – nikdy nevíte, jak na ně kdo zareaguje. „Už jste se byla na ten barák podívat?“

„Teprve teď jsem přijela, ale to vy už určitě víte, ne?“ nadhodila jsem s nadzvednutým obočím.

„To se ví, že vím. Jen konverzuju. Hned vám donesu tu kávu,“ řekla a vydala se zpátky dovnitř. „Mimochodem, jsem Jessica!“ zavolala na mě přes rameno, ještě než se ztratila za lítacími dveřmi.

Podívala jsem se zase na pana Montgomeryho, který se mírně usmíval. Mezitím mi připravil papíry k podpisu.

Jak někde v zapadákově.

Seriál *Zapadákov* jsem měla ráda.

„Máte nějakou představu o tom, co byste s pozemky chtěla udělat, když jste teď výhradním vlastníkem?“ zeptal se mě o chvíli později, když jsem za zvuku fanfár ve své hlavě podepsala.

„To ještě nevím. Momentálně jsem schopná myslet jen na sprchu a postel. A to přesně v tomhle pořadí,“ zabrblala jsem, přičemž jsem cítila, jak na mě začíná těžce doléhat únava z celého dne. Únava neúnava, nejdřív jsem hodlala prozkoumat svůj nový domov.

Zkusila jsem si představit, jak asi tenhle kousek pobřeží vypadal kolem roku 1850, když město založili první usedlíci. Muži a ženy, které na západ přilákala vidina zlata a kteří sem doputovali jen s tím, co se jim vešlo do krytého povozu taženého dobyt看kem. Dívaly se ženy na oceán s podobným nadšením, poháněny stejnou touhou po životním smyslu a po dobrodružství, kterou nyní cítím já? S úžasem? Zaprášené z dlouhé cesty, byly snad příliš unavené, když na ně k večeru jejich manželé, rovněž vyčerpaní, ovšem stále dost silní, *upřeli dychtivé oči? A když poslední sluneční paprsky zpoza prastarého Pacifiku zalily svým půvabným zlatavým světlem její bujná řadra, natlačil ji s netrpělivým zamručením zády na velké kolo povozu a zasypal její slanou pokožku polibky? A když odvázal tažné voly, aby se napásli voňavé mořské trávy, vrátil se k povozu, aby vypustil svého vlastního...*

„Slečno Franklinová?“

Potřásla jsem hlavou, abych si ji vyčistila. Z cestování jsem ji měla, jako by mě do ní majzli palicí, a k tomu v ní přibývalo nadržovaných myšlenek. *Zvrhlá, zvrhlá, zvrhlá hlava.* Nevinně jsem se na pana Montgomeryho usmála.

„Nezlobte se, jen jsem se zasnila.“

„Máte za sebou dost náročný den a myslím, že jste čekala už dost dlouho. Pojedeme se tam tedy podívat?“ navrhl.

„Nemusíte jet se mnou. Jen mi ukažte, kterým směrem se tam odtud dostanu.“ Byla jsem zvyklá postarat se sama o sebe, a ačkoli jsem jeho nabídku oceňovala, nechtěla jsem, aby se mnou někdo byl, až dům poprvé po letech uvidím. Prožívala jsem to jako něco velice dramatického.

„V pořádku, slečno Franklinová. Mohu pro vás dnes ještě něco udělat?“ zajímal se, přičemž ke mně po stole postrčil staromódní klíč. Jak jsem ho zvedla, projela mnou vlna vzrušení. Můj klíč. Tohle je teď můj klíč. Netrpělivě jsem se zvedla.

„Ne, nic nepotřebuju! Tak kudy?“

„Pokračujte kousek po hlavní silnici a pak zahrňte na Maple Street. Nemůžete to minout,“ poradil mi, vstal a srovnal mi všechny papíry. „Kdybyste cokoli potřebovala, dejte mi vědět. Slibujete?“

„Slibuju. Děkuju vám za všechno,“ odpověděla jsem, potřásla mu rukou a na chodník jsem prakticky dohopsala.

Jakmile jsem zabočila do ulice, která se možná měla stát mou novou ulicí, zavalila mě tuna vzpomínek na léto, které jsem tu strávila. Nejvíc jsem si pamatovala slunce v obličejí a písek pod nohama. Tehdy bylo tohle město mým vesmírem, pidi *a zároveň* nekonečně velkým. Často jsem se ptala sama sebe, jestli bude stejné, pokud se sem někdy vrátím. Bude pořád tak kouzelné, malebné a neobvyklé? Tak útulné? Říká se, že nemůžete vstoupit dvakrát do stejné řeky. Tohle ale žádná řeka nebyla. Byla to moje pohádka.

Cestou po dlouhé klikaté silnici směrem k pobřežní chatě jsem zase přemýšlela o tom, jak málo se k ní to pojmenování hodí. Pamatovala jsem si ji jako něco mnohem víc. Dům byl od města vzdálený necelý půlkilometr, stál jako na strážní na útesu nad oceánem a bylo mu přes sto let.

Zajela jsem na příjezdovou cestu a pod pneumatikami se ozvalo křupání šterku. Přede mnou se objevila dvoupodlažní viktoriánská vila s vysokou špičatou střechou zakrývající rozlehlé podkroví. Vypadala přívětivě a pohodlně, zároveň vznešeně a majestátně. Z auta jsem viděla jen ji a oceán, ale sotva jsem se pěšky přiblížila k přední verandě, odhalil se i útes za domem a na jeho samotném kraji vykukovaly dřevěné točité schůdky vedoucí na pláž dole.

Když jsem se ujistila, že jsem sama, dovolila jsem si bláznivě zahihňání a doslova jsem vytančila na schodiště vedoucí ke vchodu. S rukama na vápnem natřeném a sluncem a solí oprýskaném zábradlí jsem cítila, jak mě hřeje do dlaní a jak je pevné a robustní. Za kouzelného zavržení jsem vystoupala poslední schod a vkročila na rozlehlou verandu zaplněnou květináči s kapradím a různobarevnými květy. Fialové, růžové, jasně žluté a... ááá!

Levou nohou jsem se probořila skrz dřevěnou podlahu, dopadla jsem na kolena a vysypala obsah tašky na prkna.

Nejdřív jsem situaci v klidu zhodnotila. Chodidlo? Stále v díře. Holeň? Nejspíš odřená, ale snad nijak vážně. Opatrně jsem nohu vytáhla a vlastní vahou otestovala okolní fošny. Potrhané džíny se mi roztrhly ještě víc a zdálo se, že jsem se škaredě škrábla, ale jinak se mi nic nestalo.

„To se ti povedlo, Viv, poškodila sis dům,“ pokárala jsem se. Můj hlas odnesl vítr vanoucí od moře. Mmm, sůl. Slaná voda. Oceán. Oprášila jsem se a posbírala věci zpátky do tašky. Neohroženě, i když mírně kulhavě, jsem došla k hlavním dveřím, na kterých byla koule a okénko s krajkovou záclonkou.

Bude to uvnitř vypadat stejně? Na okamžik jsem zavřela oči a nechala k sobě přispěchat vzpomínky. Vybavila se mi předsín s hladkým obložěním z tmavého dubu do půlky stěn, vestavěný botník a nad ním fůra staromódních věšáků na bundy a kabáty. Dlouhé zrcadlo, které vytvářelo iluzi mnohem většího prostoru. Na podlaze široká naleštěná prkna vedoucí návštěvníkův pohled až k velkému schodišti ze dřeva medové barvy. Všudypřítomná vůně leštidla a citronového oleje na dřevo. Všechno jsem to měla skoro před očima.

A hned také mít budu, jen co se ten starý klíč pohne. Musela jsem s ním v zámku zakvedlat sem a tam, než se konečně otočil. Se zadržným dechem jsem dveře otevřela. Připravená spatřit nádhernou dřevěnou předsín a sluníčko prostupující dovnitř širokým oknem na západní stěně jsem vkročila do přízemí.

S očekáváním, že ve vzduchu ucítím citron, dřevo a leštidlo, jsem se zhluboka nadechla. Jenže jediné, co jsem ucítila, byla... plíseň? Mírně jsem se rozkašlala. Bylo tam šero a musela jsem počkat, než si na něj moje oči přivykly. Abych dovnitř pustila trochu světla, odhrnula jsem zažloutlou záclonku na dveřích. Pak jsem se pomalu otočila a prohlédla si všechno kolem.

Zašedlé, místy odřené dřevo. Stohy starých časopisů. Po celé délce schodiště haldy oblečení. Chuchvalce prachu o velikosti králíků. Dlouhé zrcadlo zaprášené a špinavé. Do toho všeho mě vesele vítal nakloněný věšák na klobouky, obsypaný snad každou hučkou, kterou kdy na západním pobřeží vyrobili.

Šla jsem dál, do kdysi elegantního, ale útulného obývacího pokoje, který teď pohřbívaly hromady starých kalendářů, krabice plné pravděpodobně čajových šálků a další stohy a stohy časopisů. Všude, kam se člověk podíval, byly také staré plechové kbelíky. A jídelna? Stále v ní stál původní stůl, ovšem pokrývaly ho panenky všech možných tvarů a velikostí a asi dvoucentimetrová vrstva prachu. Jakmile jsem vstoupila do kuchyně,

otočila jsem se na podpatku a vyšla z ní zase ven. Linka byla zaskládaná obrovskými plechovkami fazolí s párkem ve třech řadách na sobě, jako by se někdo chystal vařit pro letní tábor.

Fazole s párkem? To je snad vtip!

Zděšená z toho, co bych mohla najít nahoře, nicméně odhodlaná se tomu postavit, jsem vystoupala po schodech do prvního patra. Zábradlí bylo neskutečně rozviklané a zaprášené a kobereček vypadal poněkud, no, ohlodaný. Kdysi bylo tohle schodiště velkolepé a celé jen zářilo – teď drželo jen zázrakem pohromadě. Nemluvě o tom, jak pode mnou skřípalo, když jsem kličkovala mezi přepravkami plnými skleniček s potisky kreslených postavíček a taškami napěchovanými podle mého odhadu podkolenkami.

V horním patře to nevypadalo o nic lépe. Prošlapaný běhoun s orientálními vzory mě provedl kaňonem svátečních transparentů roztleskávaček k opravdovému brnění. Tedy spíš k jeho polovině. Torzo rytíře jsem nikde neviděla, ale jeho kovové nohy bydlely v chodbě. Nakoukla jsem do jednoho, dvou, tří pokojů pro hosty a v každém našla totéž: uspořádané, ale přehnané hromady harampádí. A veteše. Jen víc a víc harampádí a veteše.

S poudchem jsem prošla chodbou až na její konec, kde stály dveře vedoucí (jak jsem si pamatovala) do ložnice. V ní jsem našla rytířův trup trůnící na stojanu před širokým oknem, ze kterého byl výhled na oceán. Plánuje tu snad námořní bitvu? To asi těžko, když má nohy na chodbě.

Postel se čtyřmi zdobenými sloupky vypadala pořád královsky a překrásně, ale byla celá prohnutá. No, to už bowlingové koule dělávají. Tak tak, bylo jich tam přesně sedm. Růžových. Hezky rovně seřazených přímo uprostřed.

Pořádně jsem se rozhlédla kolem sebe.

Teta Maude byla naprosto šílená.

Zadními dveřmi jsem vyšla ven z domu, a než jsem celou vahou došlápla na prkna podlahy, každé jsem nejdřív vyzkoušela. Ve škrábanci na noze mi bolestivě tepalo. Potřebovala jsem zajet zpátky do města a koupit nějakou dezinfekci na rány.

Fuj. Při představě, že budu spát v některé z těch postelí, dokud je nedám trochu do pucu, jsem se otrásla. Ačkoli gauč nevypadal tak odporně. Možná bych se dneska v noci mohla vyspat na něm, než...

Z myšlenek mě vytrhlo nedaleké zařehotání. Stáje! Otočila jsem se směrem ke stodole: stále červená, i když omšelá, s výběhem oploceným

stejně omšelým dřevem. Za velkým dvorem jsem v dálce uviděla starou pumpu nad studnou, která tam byla snad odjakživa. V trávě jsem zahlédla několik slepic hrabajících v zemi.

Pan Montgomery přece říkal, že tu pár zvířat zůstalo. Stará se o ně někdo z města, kdo už nějakou chvíli pracoval pro tetu Maude. Hank nebo tak nějak. V domě po něm ale nebylo ani stopy. Že by ve stodole?

Zamířila jsem k vratům stodoly a slepice mi svým kdákáním daly hned najevo, že nejsem vítaná. Propletla jsem se mezi nimi po špičkách a nakoukla dovnitř.

Robustní dubové trámy čněly pořád tak vysoko, jako když jsem byla malá holka a celé hodiny jsem trávila na houpačce zavěšené na jednom z nich. Zhlédla jsem seník plný krmiva pro koně. Tedy pro jednoho koně. Napočítala jsem sedm prázdných stájí a jediného obyvatele. Ten znovu zaržál.

„Ahoj pane Koni,“ pozdravila jsem ho laskavým hlasem. Rozsah mých znalostí ohledně těchto zvířat byl prakticky nulový, ale v televizi je lidi vždycky pohladí po nose.

K nosu jsem se ovšem nedostala, protože dřív, než se mi to podařilo, jsem šlápla do lejna.

Zdá se, že k malebným starým stodolám se skutečnými živými koňmi patří i jejich bobky. Právě ty se mi nalepily na botu. Kulhala jsem na levou nohu, kterou jsem si poškrábala o verandu, táhla za sebou pravou, obalenou bobky, a tak jsem se dopachtila zpátky na dvorek. A nadšenci do historie budou vědět, že z lejna smíchaného se senem se dá vytvořit něco jako malta. S touhle směsí můžete postavit klidně celý dům. Takže si dokážete představit, že moje pravá noha vážila asi tak tunu.

Kulhavě jsem se doplahočila až k útesu, kde jsem se pokusila z boty všechno seškrábat. Povedlo se mi jen to, že jsem do směsi vmatlala i pampelišky. „Do hajzlu,“ zamumlala jsem a snažila se tomu spíš zasmát a ponechat si ten hezký pocit, který jsem měla ještě před vkročením do lejna. Mendocino se mi fakt líbí, celé tohle dobrodružství se mi fakt líbí, všechno...

A pak jsem ho uviděla.

Stála jsem na samém okraji útesu a vzpírala se poryvům větru, a v dálce na panenské pláži pod sebou, táhnoucí se, kam až oko dohlédlo, jsem spatřila jezdce na černém koni.

Radostí se mi zkroutily palce u nohou.

Cválal příbojem a kolem divoce stříkala voda. Rychlostí blesku jsem doběhla ke křivému točitému schodišti a upalovala dolů a dolů a dolů, až

na pláž. Zapomněla jsem jak na cihlu na botě, tak i na roztržené džíny. Z hlavy mi vypadlo úplně všechno až na... jezdce.

Jak ke mně tryskem vystřelil, odhalily se mi jeho rysy. A když říkám rysy, myslím tím fakt, že jeho širokou hrud' nezakrýval ani proužek látky. Dlouhýma, silnýma nohama objímal mocného černého hřebce, který nad cákanci slané vody řehtal a pohazoval hlavou. Přes nohy, ke kterým těsně přiléhaly nejšťastnější džíny, co kdy byly ušity, jsem pohledem vyjela výš a výš, až k neuvěřitelně vypracovanému hrudníku a k břišním svalům, které do jeho zlatavé vlhké pokožky vytesal sám milostivý Bůh. A jeho paže? Dva hroznější. Otěže svíral v rukách jakoby mimochodem, přičemž svého koně pobízel jen docela jemně patami.

Jeho mužství bylo viditelné dokonce i přes džíny.

S hlasitým polknutím jsem sestoupila poslední zrádný schod a konečně se ocitla na pláži. Jak se ke mně přibližoval, zpomalila jsem. Z větší blízkosti jsem poznala, že jeho vlající dlouhé vlasy mají barvu medu a chtíče. Zůstala jsem stát v písku, a zatímco ke mně už pomaleji klusal, kovbojský klobouk – zatraceně, opravdickej kovboj! – se mu na čele posunul výš, a odkryl tak jeho tvář, která by dokázala rozezpívat anděly a rozplakat dábly. Hranaté čelisti, plné rty a tmavé doutnající oči, ve kterých bych se v dohledné budoucnosti nejradyji ztratila.

Na svém hřebci doklusal až ke mně, z výšky sjel pohledem mé ženské křivky a nadzvedl jedno obočí. Že by obdivem? Okouzlením? Naprostým odevzdáním?

Je tenhle kovboj Hank? Samozřejmě, že je. Prozradila mi to totiž spona na jeho opasku...

Pootevřel své dokonalé rty a pronesl:

„Hele, dámo, tady jste na soukromým pozemku. Klidte se odtud.“

Otočil koně a odcválal pryč. Nezapomněl mi ovšem věnovat dárek na rozloučenou – jeho kůň přede mnou vystříhl do písku prvotřídní koblížek.

Dokulhala jsem zpátky ke schodišti, přičemž jsem za sebou zanechala dvě směšné stopy: ta pravá byla díky tomu, že chodidlo obalovala směs lejna, sena, pampelišek a písku, dvakrát tak velká, ta levá byla kvůli poraněné noze dlouhou brázdou.

Takhle jsem si začátek svého milostného dobrodružství zrovna nepředstavovala...